

23.9.2011 20:00 – 2.10.2011 6:00
Vadu Isei – Marginea – Hoverla – Zarusliak
Rakhiv – Soltvino - Dubovo

autor: petr.jelinek@cesticky.info
web: www.cesticky.info

Expedice č. 6 - Rumunsko, Ukrajina 2011

MARAMUREȘ

(v Rumunsku)

Județul Maramureș (ro), Máramaros megye (hu):župa (județ) na severu Rumunska. Hlavním městem je **Baia Mare**. Na ploše 6 304 km² zde žije 510 110 obyvatel (81 os./km²); Rumuni - 85.02% (441288), Rusíni a Ukrajinci - 6.67% (34027), Maďaři - 6.07% (27417), Cigáni - 1.74% (8913), Němci - 0.39% (2012), a další (dle sčítání lidu z roku 2002).

Župa **Maramureș** je zemědělskou oblastí, okolo **Baia Mare** je také těžařský průmysl a poslední dobou se čím dál víc lidí žije turistickým ruchem.

V župě jsou známé hory: pohoří **Rodna** (Muntii Rodnei) a **Marmarošské hory** (Muntii Maramuresuluj)

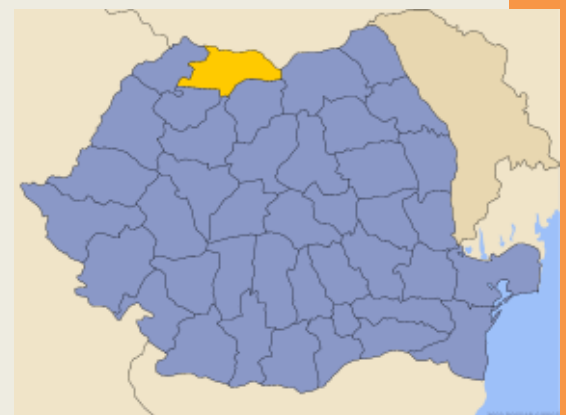
Marmarošské hory (Maramureș) jsou známým pohořím Rumunska, nejsevernější částí rumunských **Karpat**, dotýkají se hranic s Ukrajinou, kde na ně jakoby navazují Rachovské hory, na jihu se stýkají s pohořím Rodna. Maramureș (hory) patřival, vzhledem k pohraničnímu pásmu k pro turisty zapovězeným oblastem. Pohoří je často nazýváno Bezcestné hory. Nejvyšší horou je 1962 metrů vysoký **Farcaul**. Dalšími významnými vrcholy jsou: **Hihailecul** (1920 m), **Pietrosul** (1854 m), **Tomnatecul** (1621 m), **Toroiağa** (1939 m). Ploché a holé hřbety pohoří nabízejí nádherné výhledy na všechny světové strany. Atrakcí je dřevorubecký parní vláček.

Rodna jsou rozlohou hory nevelké, výškou jsou ovšem nejvyšším pohořím Východních Karpat. Rodná je pohoří opuštěné, romantické, nádherné, je zde málo lidských obydlí a cest, zato zde najdeme panenskou přírodu nepoznamenanou lidským konáním, horská plesa, porosty rododendronů, vlídné pastevce a rozhledy až na vrcholky hor **Podkarpatské Rusi**.

V zdejších lesích můžeme zahlédnout rysa, vlka i medvěda. Někdy je pohoří nazýváno **Pěnišnické hory** - pěnišník je jiný název pro **rododendron**. Nejvyšším vrcholem pohoří Rodna je **Pietrosul Rodnei** (2303m, podle některých zdrojů 2305 m). Dalšími významnými vrcholy jsou například **Ineu** (2279 m), **Buhaescul** (2119 m), **Repede** (2074 m), **Galatul** (2048 m) a **Gargalauh**. Hlavní hřeben mimo okrajové oblasti dosahuje v průměru 2000 až 2100 metrů. Pohoří má zhruba tvar trojúhelníku se stranami 60, 45 a 40 km.

Pohořím je tvořeno hlavně krystalickými břidlicemi, v okrajových částech můžeme najít druhohorní sedimenty v podobě dolomitických vápenců a dolomitů a místy zde vystupují i vyřelé horniny. Dolomity najdeme hlavně v jižní části **Rodna**, kde je nejhlubší jeskynný systém Rumunska - **Tausoarelor**.

V pohoří se nachází 36 ples. Největším je **Lala Mare** s plochou 0.7 ha, které se nachází ve výšce 1815 m. Horské hřebenové jsou většinou holé, pokryté alpínskými loukami. Na severu padají skalnaté srázy do údolí **Borši**, jižní svahy jsou mírné a nabízejí malebná tábořiště s dostatkem dřeva na oheň a pitnou vodou.

Bukovina

(v Rumunsku)

Státní znak a státní vlajka Rumunska

Bukovina (rumunsky: Bucovina, ukrajinsky: Буковина (Bukovyna), rusky: Буковина (Bukovina), německy: Buchenland nebo Bukowina, polsky: Bukowina, maďarsky: Bukovina) je historické území, které bylo v letech 1775-1918 součástí **Rakouské monarchie**, v současnosti je rozdělené mezi Rumunsko a Ukrajinu. Hlavním městem jsou **Černovice**.

Pojmenování *Bukovina* se začalo používat roku 1775 po anexi příslušného území Rakouskou monarchií. Pojmenování má slovanský původ a je odvozené od slova buk, protože území bylo zarostlé převážně buky.

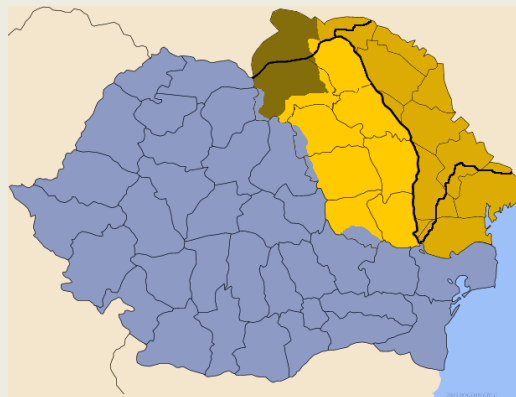
V době 1. světové války se v Bukovině odehrálo několik bitev mezi ústředními velmocemi a Ruskem. Navzdory porážce Ruska připadlo po válce území Rumunsku, což bylo potvrzeno i **Saintgermainskou smlouvou**. 28. června 1940 podle paktu o neútočení severní část anektoval SSSR a většina německého obyvatelstva území Bukoviny opustila. Rumuni v roce 1941 oblast dobyli zpátky. Většina židovského obyvatelstva byla deportována do koncentračních táborů.

V roce 1944 byla Bukovina **Moskevskou smlouvou** opět rozdělena: sever se stal součástí SSSR (Ukrajinské SSR, dnešní Ukrajiny) a jih zůstal Rumunsku.

Historické území Bukoviny je dnes rozděleno mezi rumunskou župu **Suceava** a ukrajinskou **Černovickou oblast**.

Bukovina v rámci monarchie Rakousko-Uherska

Bukovina – tmavé území na horním okraji mapy. Silnější čára vyznačuje současnou hranici mezi Ukrajinou (na severu) a Rumunskem (na jihu).

Podkarpatská Rus (Ukrajina)

Podkarpatská Rus je termín označující historické území, na němž se nyní rozkládá dnešní ukrajinská **Zakarpatská oblast**, z přísně historického hlediska je to označení jedné ze čtyř samosprávných zemí **Československa v letech 1919-1939**, jejíž území mělo nepatrně odlišné hranice (zahrnovala například i dnes slovenskou obec Lekárovce, naopak nezahrnovala úzký pruh území na jihozápadě s městem Čop, který byl v té době součástí Slovenska). Jejím hlavním městem byl **Užhorod**; v listopadu 1938 se jejím správním střediskem stalo po **První vídeňské arbitráži**, která přičlenila jižní oblasti, včetně Užhorodu a Mukačeva, osídlené především Maďary k Maďarskému království, město Chust.

Poprvé je Podkarpatská Rus připomínána pod názvem **Podkarpatsko** nebo také **Uherská Rus**. S tímto označením se objevovala v tehdejším tisku a literatuře do roku 1918. Větší význam tehdy ale mělo dělení na uherské župy, či případně historické regiony (například **Maramureš**).

Označení Podkarpatská Rus, nebo také **Zem podkarpatskoruská** se začalo používat od **Trianonské smlouvy** z roku 1920, kdy byly definitivně stanoveny hranice Československa. Do té doby nebylo jisté, jak velká část rusínského území bude k Praze připojena, původně se uvažovalo severní Maramureš nepřičleňovat vůbec.

V souvislosti s naplněním plánované, avšak neustále odkládané a zamezované autonomie se název území v listopadu 1938 změnil na „*autonomní Karpatská Ukrajina*“; přestala se používat předpona „pod-“, která poukazovala na příslušnost území ku Praze. Toto území vyhlásilo na několik dní v roce 1939 (14.–18. března) nezávislost jako Republika Karpatská Ukrajina, poté byla obsazena Maďarskem. To Podkarpatské Rusi říkalo jednoduše Podkarpatsko (Karpátálja); tento název se používal po celou dobu druhé světové války a maďarské správy. Faktem je, že Karpátálja označuje v současné době spíše rozsáhlejší území, hlavně pak to, které dnes patří Rumunsku a před rokem 1918 bylo součástí uherské části dunajské monarchie.

Po přičlenění celé země k **Sovětskému svazu** se dané oblasti začalo říkat Zakarpatská Rus či Zakarpatská Ukrajina, aby byla zdůrazněna úloha Kyjeva (území se z pohledu ukrajinské metropole nachází za Karpaty) a místo země nyní mělo status autonomní oblasti. Dnešní Zakarpatská oblast je jednou z administrativních jednotek od roku 1991 nezávislé Ukrajiny.

Mírová konference v Paříži

V únoru **1919** se v Paříži sešel Hrihorij Žatkovič s A. Beskidem, mluvčím Podkarpatska. Vytvořili rusínskou komisi a společně s československou delegací na mírové konferenci předložili plán na spojení Podkarpatské Rusi jako autonomní oblasti s Československem. Součástí dokumentů pro mírovou konferenci bylo i užhorodské memorandum z května 1919 doporučené prezidentu Masarykovi, který při přijetí delegace 23. května pravil, že „spojenci v Paříži uznali požadavek karpatských Rusů a přiřkli jim právo se přičlenit jako autonomní část k československému státu.“

Dne **10. září 1919** pak byla uzavřena mírová smlouva v Saint-Germain-en-Laye, podle níž se Podkarpatská Rus stala součástí Československa jako autonomní země s vlastním sněmem, který měl mít zákonodárnou moc v otázkách místní samosprávy, školství, náboženství apod. Desátý článek Smlouvy stanoví: „Československo se zavazuje, že zřídí území Rusínů jihokarpatských v hranicích, určených čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými, v rámci státu československého jako samosprávnou jednotku, která bude vybavena nejširší samosprávou slučitelnou s jednotností státu československého.“ Mezinárodněprávní uznání připojení Podkarpatské Rusi k Československu potvrdila i trianonská mírová smlouva, podepsaná 4. června 1920.

Autonomie

Dohoda z roku 1919 o poskytnutí autonomie byla nakonec naplněna až **22. listopadu 1938**. Ve vládní vyhlášce se uvedla v činnost podkarpatská vláda a měl být svolán sněm Karpatské Ukrajiny. Hlavním městem země se stal Chust, kde kněz a spisovatel Augustin Vološin ustanovil autonomní vládu Karpatské Ukrajiny.

Vídeňská konference

V návaznosti na mnichovský diktát dal Hitler svolat na 2. listopadu 1938 arbitrážní konferenci do Vídně. Podle jejího rozhodnutí muselo Československo odevzdat Maďarskému království jižní část Slovenska a jih Podkarpatské Rusi s Užhorodem, Mukačevem a Berehovem (první a druhá arbitráž). Maďaři zabrali 152 tisíc hektarů nejurodnější části země s vinicemi, ovocnými sady, tabákovými a kukuřičnými plantážemi. Přerušili tak hlavní železniční trať od Čopu na východ.

Po dobu předání „vládl“ na guvernérském úřadu ministr čsl. vlády Ivan Parkányi. Československá vláda rozhodla definitivně o autonomii a úřad předsedy autonomie byl přestěhován do města Chust, do budovy, která původně sloužila jako Okresní úřad pro okres Chust. Předsedou autonomie byl zvolen zprvu Andrej Bródy, po něm Augustin Vološin.

Maďarská okupace a 2. světová válka

Po několika dnech, 18. března 1939, je celá Karpatská Ukrajina, tedy i horské oblasti, Maďarskem obsazena. Území je nadále nazýváno Podkarpatsko (Karpátálja) a je mu přislíbena autonomie v rámci Maďarského království.

Mnoho Rusínů po anexi Podkarpatské Rusi Maďarskem utíká do SSSR, kde jsou uvězněni do internačních táborů a hodně jich zde pomře. Po vytvoření československé vojenské jednotky v SSSR v roce 1943 se Rusíni z těchto internačních táborů do ní hlásí a bojují o obnovu předmnichovské republiky. Augustin Vološin žil po dobu války v Praze a měl status cizince. V roce 1945 byl odvečen do Moskvy, kde v témže roce zemřel na následky mučení v tamní věznicí. Byl prohlášen hrdinou Ukrajinské republiky.

Po druhé světové válce

Po poměrně rychlém osvobození v souladu se sovětsko-československou smlouvou z prosince 1943, která ještě uznávala Československo v jeho předmnichovských hranicích a podle dohody z 8. května 1944 o spolupráci Sovětské armády s československou vládou na osvobozeném území, vyslala koncem října 1944 vláda Československa na území Podkarpatské Rusi oficiální delegaci pro správu osvobozeného území v čele s ministrem londýnské vlády Františkem Němcem a generálem Antonínem Hasalem-Nižborským. Československou správu však záhy začal mařit Sovětský svaz a vyvolal hnutí za připojení Podkarpatské Rusi k SSSR. Sovětské orgány organizovaly především násilnou mobilizaci československých občanů do Rudé armády. Podle obvyklé komunistické propagandy vstupovali do Rudé armády „dobrovolně a nadšeně“. Koncem října a začátkem listopadu 1944 se konaly oficiálně - „první svobodné volby“ do národních výborů, za dozoru vojenské diktatury,

kteřá ovládala celou zem a nastolila atmosféru strachu. Poslanci byli vybráni v sekretariátech komunistické strany; nikdo jiný než takový pověřenec nemohl kandidovat. Úkolem voličů svážených často do volebních místností vojenskými nákladními auty bylo vhodit do připravených uren obstoupených dozorců vytištěný seznam poslanců. Činnost jiných stran než komunistické byla zakázána. 12. listopadu 1944 se konaly na Podkarpatské Rusi veřejné schůze, na nichž se souhlasilo s připojením k Sovětskému svazu. O týden později se vytvořila samostatná komunistická strana, do té doby součást Komunistické strany Československa, a schválila připojení země k Ukrajině.

25.-26.11.1944 sjezd národních výborů Zakarpatské Ukrajiny vydal v **Mukačevě** manifest „O opětovném sjednocení Zakarpatské Ukrajiny se sovětskou Ukrajinou“. Po nedemokratických volbách do místních výborů opakoval i mukačevský sraz podle komunistické direktivy, že vyjadřuje svobodnou vůli lidu připojit se k SSSR. Napětí vyvrcholilo 8. prosince 1944, kdy sovětské úřady násilím vyhnaly představitele československé vlády ze země. František Němec se sice ještě vrátil 17. ledna a zůstal tam do 1. února 1945, ale faktickou činnost však českoslovenští představitelé nemohli vykonávat.

Připojení k SSSR

Stejně jako Čechy byla Podkarpatská Rus rozdělena demarkační linií, která vedla na trase Sevluš, Bílky, Volovec. Východ území od čáry byl pod československou správou, sídlo správy bylo v Chustu. Západ území od čáry, tedy průmyslové oblasti, byl pod sovětskou správou, sídlo v Užhorodu. Oblast pod sovětskou správou se oficiálně nazývala Zakarpatská Ukrajina a byla jí sovětskými orgány slibována plná autonomie. Ta existovala do roku 1946, kdy tato autonomie byla rozhodnutím z Moskvy zrušena a název území byl změněn na Zakarpatská oblast.

V květnu 1945 byly obnoveny hranice Československa ve stavu před mnichovskou konferencí. Vzápětí dne 29.6.1945 je pak celá oblast s pruhem území na východě Slovenska (který jednostranně obsadil SSSR) odstoupena Československem Sovětskému svazu. Toto odstoupení je provázeno migrací 120.000 obyvatel Podkarpatské Rusi do Československa. 2.4.1946 došlo k přesnému vytyčení hranic mezi SSSR a ČSR. Za hranici byla vzata zemská hranice Slovenska a Podkarpatské Rusi z roku 1937. Obec Lekárovice byla pak 2. dubna 1946 vrácena Československu a přičleněna ke Slovensku a naopak slovenská obec Čop byla přičleněna k SSSR.

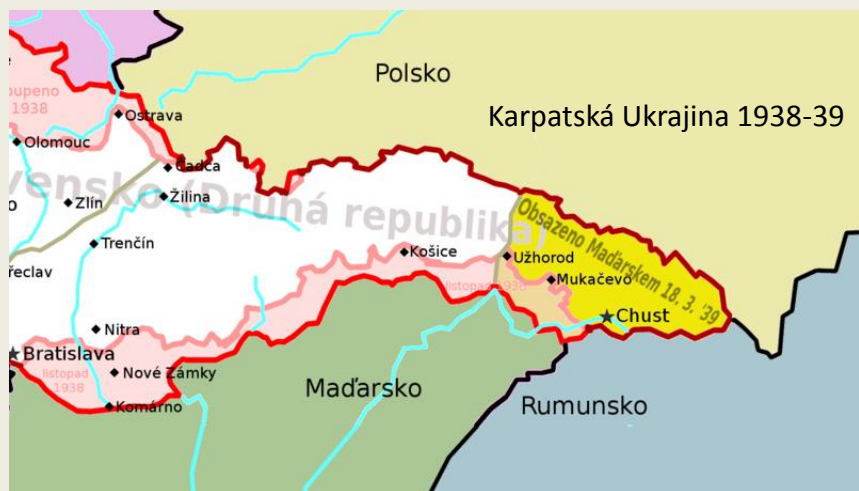
V Československu bylo v roce 1945 (podobně jako v případě názvu "Sudety") tiskovou normou Ministerstva vnitra ČSR zakázáno použít v tisku názvu "Podkarpatská Rus".

Po rozpadu SSSR

V den rozpadu SSSR 29.12.1991 se Podkarpatská Rus stává součástí nezávislé Ukrajinské republiky. Od rozpadu SSSR sílí na území celé někdejší Podkarpatské Rusi hnutí za autonomii a uznání rusínského národa. Až do zániku Československa 31.12.1992 se zde ozývají hlasy po autonomii či dokonce připojení k Československu. V této době se objevuje nový název Podkarpatské Rusi a to v pořadí již sedmý a to Zakarpatsko.

Jazyky

Co se týče jazykové kultury, národním jazykem byla vždy rusínština. Dalším jazykem, kterým se na Podkarpatsku hovořilo, byla jidiš. Na tomto území bylo nejvíce židů z celé bývalé ČSR; prakticky všichni byli ale v roce 1944 deportováni do koncentračních táborů. Přestože již zmíněná rusínština byla národním jazykem, jako úřední jazyk byla až druhá, po češtině. To se změnilo až v roce 1938, po zavedení autonomie do praxe.

Rumunsko, Ukrajina 2011

naše trasa

23.9. – 2.10.2011

Ubytování:

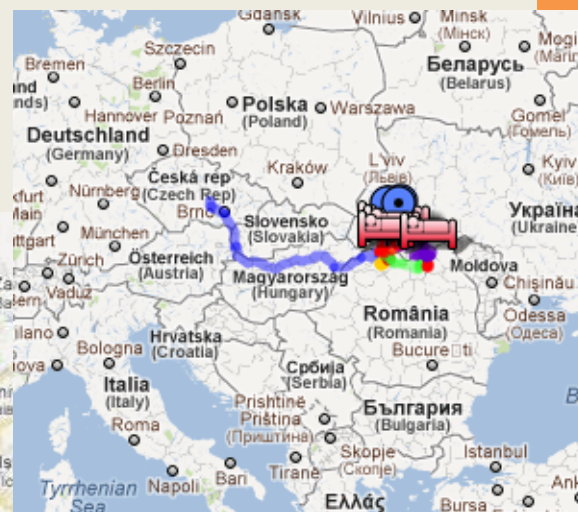
24.9. Ana Apartman

26.9. Pension Luxor

28.9. Chata U Jury

29.9. Smrekova chata

30.9. apartmán Hotel Fortuna

Pátek 23.9.2011

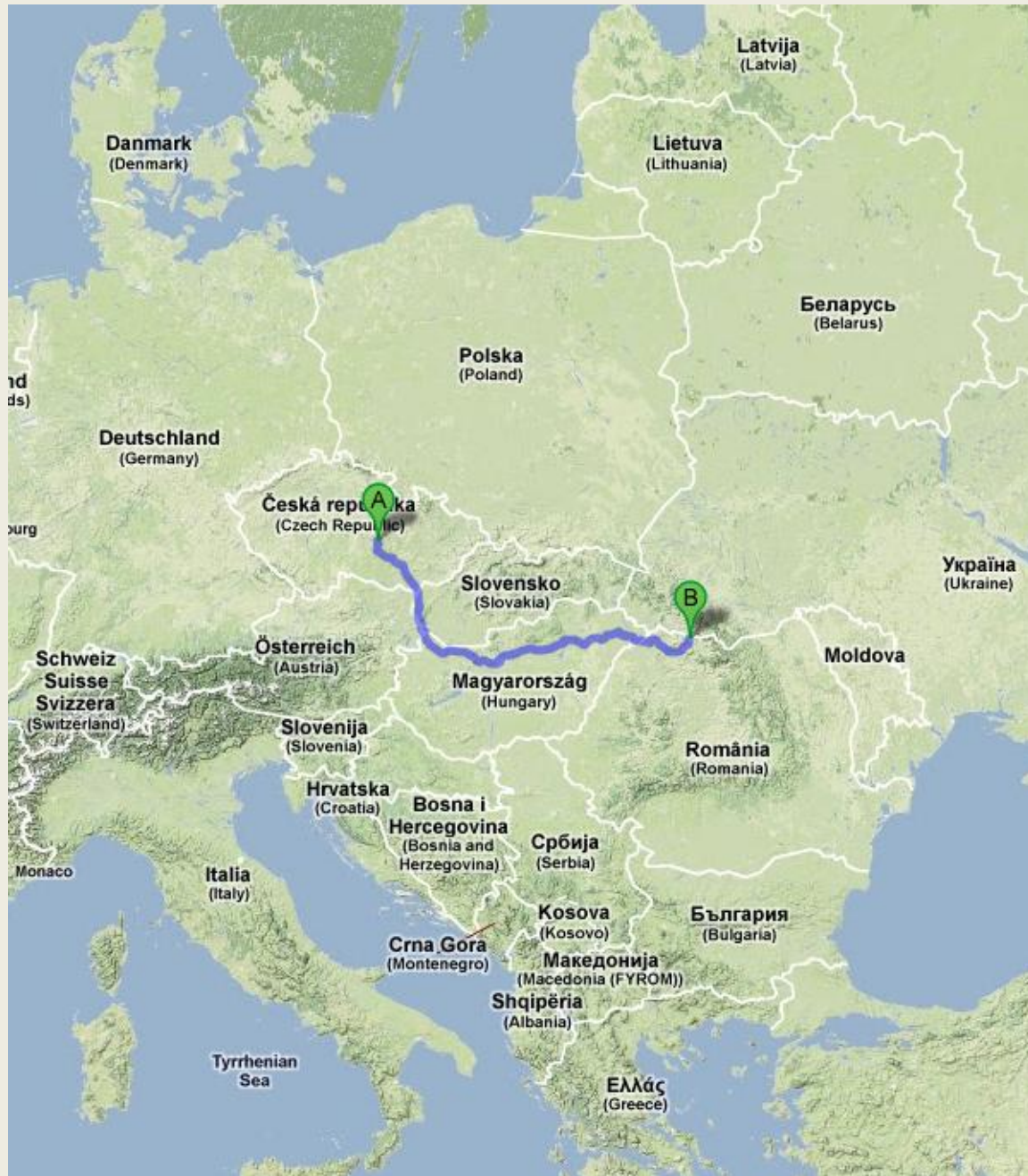
Je páteční večer a my jsme vyrazili již na naši šestou expedici alias pánskou jízdu. Náš cíl není příliš vzdálený, přesto věříme, že zde najdeme klid, pohodu, vstřícné lidi, řadu zajímavostí a především krásnou panenskou přírodu, nezničenou naší civilizací.

Vyjeli jsme po osmé hodině večer ze Žďáru nad Sázavou již zaběhnutým směrem k Jirkovi a pak do Nového Veselí k Petrovi. Nabalení jídlem jsme tak, že se budeme asi dělit s místními obyvateli nebo můžeme uplácat celníky. Místo zůstalo také na kola, která by nám měla cestování zpříjemnit ... je potřeba udělat také něco pro své tělo.

Po krátké zastávce ve Velkém Meziříčí poskakujeme po D1 z Brna na Bratislavu. Čeká nás necelých 800 km přes Budapešť a Debrecen do severní části Rumunska zvané **Maramureš**. Ráno bychom měli být pohodlně v prvním bodu naší cesty a tím je **Sapanta**, kde se nachází **veselý hřbitov** (se zajímavými malovanými kříži). Možná ale vše dopadne jinak a podle situace změním plán ... a také v tom je kouzlo našich cest.

Popřejme si tedy jen *hodně štěstí*, jak říkají v Rumunsku – *Drum bun*.

Auto: Ford Transzit T300

Vzdálenost:

Žďár nad Sázavou – Vadu Izei (Rumunsko)

860 km

Velké Meziříčí – hranice Rumunsko

677 km

Doba trvání cesty:

Necelých 8 hodin i s přestávkami
(tedy asi 7 hodin čisté jízdy).

Sobota 24.9.2011

Cesta přes Slovensko a Maďarsko proběhla bez problémů, vždyť je to také stále po dálnicích, za které jsme zaplatili 7 a 8,5 €.

Po půlnoci proběhla klasická zastávka na kafe a Petrovy pouťové koláčky. Na hranice do Rumunska jsme přijeli před šestou hodinou ráno, kontrola byla obligátní prohlídka našich beden, kde jen láhve se slivovicí vzbudily malý údiv. Přesto po 5 minutách jsme vpuštěni do země, která právě včera dostala odklad ke vstupu mezi země **Shengenského prostoru**.

Popravdě už první kilometry prozrazují, že i vstup do **Evropské unie** byl zřejmě předčasný. Navíc se jedná o severní hraniční část Rumunska takže je zde opravdu více chudoby a bídy. Kontrastem k vesnickým obydlím, kravským povozům, sekáčům s kosou a žebrajícím dětem jsou pak kýčovitá monstr baráky, moderní auta a nákupní hypermarkety.

Rozdíl mezi bohatými a chudými je zde opravdu zřejmý a to jsme teprve na začátku.

V **Maramureši**, v odlehlých horách to bude asi jako v 18. století ... *no, uvidíme* ...

Cesta po Rumunsku již díky nekvalitním cestám ubíhá mnohem pomaleji a do vesnice **Sapanta** přijíždíme po jedenácté hodině. **Veselý hřbitov** najdeme velmi lehce díky mnoha turistům. Zaplatíme symbolické vstupné 1 € na hlavu a pak už se procházíme mezi malovanými kříži s vymalovanými postavami nebožtíků a popisem z jejich života.

Naproti vstupu do kostela je hrob zakladatele a autora většiny křížů a samozřejmě i svého. Opravdu zajímavý a veselý hřbitov, jediný na světě svého druhu. Když na hřbitově bylo plno turistů, tak v muzeu, kterým je vlastně dům a dílna současného autora křížů **Dimitru Popa**, jsme sami. S příjemným pánem si francouzsko-rumunsky moc nerozumíme, naštěstí paní vládne angličtinou, takže se dozvíme, že jeden kříž dělá necelý měsíc, vyrábí jak se mu chce, ale průměrně 6 hodin denně, má různé výstavy po světě a cena kříže je od 380 do 500 €. Na závěr nám mistr věnuje materiál s anglickými texty nápisů na křížích a je to dost zajímavé čtení.

Další část návštěvy v **Sapantě** věnujeme nejvyššímu dřevěnému kostelu na světě, který měří 75 metrů. Kostel si prolezeme, zjistíme že ještě není úplně hotový, ale určitě je to zajímavá stavba. Je čas oběda tak se v místním lesoparku najíme, desinfikujeme slivovicí a plánujeme další dny. Po druhé hodině vyrážíme dál do asi 30 km vzdáleného **Vadu Isei**, kde se ubytujeme. Měli jsme velmi krásné počasí – slunečno, 23,5 °C stupňů ... no prostě ideál.

Z cesty jsme si prohlédli několik domů nabízejících ubytování, z nichž jsme si vybrali dům s tradiční místní architekturou. Paní Anna mluvila německy, takže po krátkém představení pokojů jsme se domluvili. Máme každý vlastní pokoj s televizí a sociálkou. K dispozici je posezení na zápraží, altán a dokonce internet. Cena 10 € za noc pro každého je také super, a tak jsme se domluvili na 2 noci. Náš odpolední program pokračoval okružní jízdou po dřevěných kostelích v údolí řeky Mare. Ujeli jsme celkem 120 km a viděli kostelíky ve vesnicích **Budesti** (z roku 1643), **Plopis**, **Sudesti** (z roku 1724, s výškou 72 metrů soupeří s kostelem v Sapante o nejvyšší na světě, tento však nemá vysoké betonové základy). Díky strašným cestám jsme se vrátili už za tmy před osmou hodinou a popravdě máme za sebou docela náročný den. Zaslouženě vše dnes zakončíme posezením u 5 l soudku piva a připravíme se na zítřejší den. V plánu je výlet na kolech do údolí řeky **Izei** po rolnických vesnicích, kde se zastavil čas.

Neděle 25.9.2011

V neděli jsme si opět užili krásný sluneční den. Vstali jsme po sobotní preventivní léčbě slivovicí až před devátou, nasnídali se a po kávě jsme před jedenáctou vyrazili na kole do údolí řeky **Iza**.

Docela nás překvapil provoz, navíc řidiči zde jezdí docela rychle i přes vesnice. Naštěstí na sebe řada z nich upozorňuje troubením. Jeli jsme prakticky většinu cesty po asfaltkách a podél řeky, tudíž po rovině.

Přesto jsme si udělali mírné stoupání do vesnice **Glod** (na 7 km převýšení 200 m) a 5 km cesta k monastyru **Stramtura** byla prakticky stejná jako v **Banátu**. Štěrk a chvílemi dost drsné stoupání, kdy jsme kola i ponížene vedli.

Nakonec jsme najeli téměř 90 km a vrátili se před sedmou zpátky na **penzion Ana** (toto není chyba, ale je to opravdu napsáno s jedním n).

První zastávkou byl **dřevěný kostel** v obci **Barsana** z roku 1720, následoval 6 km vzdálený **klášter Barsana**. Sjeli jsme z hlavní cesty a prohlédli si dřevěnou prádelnu poháněnou vodou – aspoň to tvrdil Libor, který to viděl v televizi. Po 6 km jsme přijeli do obce Glod, kde jsme nejdříve v místním magazínu vyzkoušeli lahvové pivo Timisoara a lepší Ursus. Prodavačka přestala hrát s místními karty a dokonce nám uvařila přeslazené kafe (za 4 „pressa“ a 2 „lahváče“ jsme dali i s tringeltem 10 LEI, což je asi 40 korun). Čas, kdy se nám věnovala, jsme využili k veselé konverzaci nad mapou se spoluhráči a zjistili, že dál již cesta není moc dobrá pro kola, tak jsme se raději vrátili na hlavní cestu. Prohlédli jsme si místní dřevěný **kostel sv. Nikolaa** a vydali se dolů. 7 km jsme sjeli prakticky bez šlapání za čtvrt hodiny, takže to bylo velmi příjemné svezení.

Ve vesnici **Stramtura** se rozhodujeme, že dále již nepojedeme, ale podíváme se do 5 km vzdáleného monastyr. Jak jsem psal výše, cesta hrozná a monastyr ještě horší, protože tam byly vlastně jen základy a pár trámů a buď se staví nově nebo shořel a opravují jej. Cesta zpět do **Vadu Visei** již byla vlastně jen asi 30 km projížďka po vesnicích, kterými jsme projeli ráno. Ještě jsme se kochali okolní krajinou a řadou domů, které jsou opravdu jako z dob dávno minulých. Bohužel zde vyrůstá také řada obludností, takže brzy se zde asi opravdu změní současný historický ráz.

U mnoha krásně vyřezávaných brán navíc sedí mladí i staří a povídají si. Je to docela zvláštní, u nás jsou naopak všichni schovaní doma na zahradách a v altánech a nesedí u cesty, kde se prohánějí „rychlíci“ v moderních autech.

Prostě jiný kraj ... jiný mrav.

Přesto nám lidé připadají docela v pohodě a neděli si prostě užívali po svém. Zítra přejedeme dál do více jak 180 km vzdálené **Bukoviny**, kde jsou kláštery, další památky **Unesco**, stejně jako většina dřevěných kostelíků, které jsme zde viděli.

Pondělí 26.9.2011

Během pondělí jsme měli jako hlavní cíl přesun z **Maramureše** do **Bukoviny**, což je součást rumunské **Moldávie**.

Je potřeba si neplést **Moldavsko**, což je samostatný stát (asi nejchudší v Evropě) a oblast zvanou **Moldávie**, která se rozkládá na západě Rumunska a zasahuje částečně do Ukrajiny.

V rumunské části je množství klášterů, které byly zařazeny na seznam **Unesco** a jsou považovány za jedny z nejkrásnějších v Evropě.

Po snídani a rozloučení s naší milou paní domácí Anou, vyrážíme před jedenáctou na další cestu. Postupně opouštíme údolí řeky **Isa** a začínáme stoupat do průsmyku **Prislop**, který od sebe odděluje **pohoří Maramureš a Rodna**. Krajina je zde opravdu krásná, přičemž každé z pohoří má úplně jiný ráz. Před půl druhou jsme na vrcholu průsmyku **Prislop** ve výšce 1449 m nadmořské výšky, je slunečno, 24 °C a nádherný rozhled na okolní vrcholy. Rozbalíme si nádoby na oběd, když se kolem nás seběhne řada psů, čekajících a žadonicích nějaké jídlo. Pejsci jsou hodní, polehávají, sem tam zaštěkají, ale nakonec se dočkají závěru naší přestávky, kdy jim také nějaký ten chleba a zbytky hodíme.

Sjezd dolů průsmykem je sice krásnou krajinou, ale po silnici plné děr, takže rychlostní průměr je dost nízký. Před čtvrtou hodinou máme za sebou téměř 200 km a přijíždíme do vesnice **Moldovita**, kde si prohlédneme nádherně malovaný klášter z roku 1537, který prošel a stále prochází rekonstrukcí, čímž se nádhera kláštera ještě umocňuje. Po dalších 32 km jízdy krásnou krajinou přes vrcholek ve výši 1100 m n.m., sjedeme k největšímu bukovinskému klášteru v obci **Sucevita** z roku 1582. Na jeho severní stěně je nejzajímavější freska, znázorňující žebřík ctnosti se 30-ti kroky z pekla do ráje.

Blíží se večer, tak začneme hledat ubytování. V nedaleké vesnici **Marginea** si nakonec domluvíme v docela pěkném penzionu Luxor apartmán pro 4 osoby. Bohužel později zjistíme, že v našem patře neteče voda, což je způsobeno nízkým tlakem. Sprchu tak máme o patro níže, snad zítra poteče voda i u nás. Příjemná je ale cena. Domluvili jsme se se sympatickou mladou recepční, která umí ještě trochu hůř než my anglicky, na 300 LEI za 2 noci se snídaní, což vychází cca 225 Kč na jednoho a noc. Stránky penzionu lze najít na adrese www.luxor-marginea.ro.

Následující den nás čeká návštěva prodejny a dílny na výrobu místní tradiční černé keramiky a pak vyrazíme na kolech.

Krajina je zde rovinatá, tak by to neměl být žádný problém a těch několik desítek kilometrů bude dalším zpestřením naší cesty...

Úterý 27.9.2011

Probudili jsme se po deváté ráno a šli na snídani. Byl nám nabídnutý jídelní lístek, kde jsme si vybrali to nejdražší – omeletu Bukovina, na které byly houby, šunka i zelenina (normální cena 8 LEI). Kupodivu jsme oproti všem zvyklostem dostali jen tuto omeletu s pečivem, žádný nápoj se nekonal, takže nezbylo než si čaj a kafe uvařit na pokoji.

Po tomto mírném zdržení jsme zašli do **prodejni místní černé keramiky**, hned vedle je dílna, kde jsme viděli umění hrnčičů a pak už následovalo chystání kol a odjezd. Před půl dvanáctou tedy vyrážíme. Bohužel jen ve třech bez Petra, který někde ztratil upínáky i s osičkou na kolo, tudíž nebyl pojízdňý. Oproti mé včerejší informaci, že je to tu samá rovina, byla skutečnost trochu jiná.

Ihned za **Margineou** se začíná silnice zvedat a vlastně jedeme stále sinusoidu se stoupáními a klesáními 10 %. Navíc opět je cesta dost frekventovaná, tudíž žádná romantická cyklistika. Po asi 15 km zavoláme Petrovi a domluvíme, že pojedeme jen cestu tam. Do **Voronetu**, což je dnešní cíl, pro nás přijede odpoledne autem. Aspoň si také prohlédne klášter, o který by jinak přišel.

Po 25 km sjíždíme z hlavní cesty do opravdového rumunského venkova. Projíždíme polskou vesnicí **Plece**, kde nás děti zdraví „*dzeň dobry*“ a postupně se mění asfalt v beton, pak jen v polní cestu a nakonec kamenitou vedoucí mezi lesy stále do kopce. Slézáme z kola a asi kilometr tlačíme kola před sebou, je krásně slunečno, tak z nás pěkně leje, ale to patří k naší aktivní dovolené.

Po docela katastrofickém sjezdu jakousi vesnicí na kopci, kde je cesta pouze z kamení a šterku, najedeme opět na slušnou asfaltku a ta nás zavede ke **klášteru Humor**. Jsou tři odpoledne, takže si v místní hospodě na zahrádce dáme oběd z vlastních zásob (chléb, paštika, salám). Vše zapijeme docela dobrým lahvovým rumunským pivem Ursus za 3 LEI. Doplním, že jsme v Rumunsku žádné točené pivo nejen nepili, ale ani neviděli, pijí jen z lahví nebo plechovek! Následuje prohlídka kláštera z roku 1530 s nádhernými freskami, které jsou opravdu ve výborném stavu. Podíváme se také na věž, kde poslední schody jsou opravdu jen pro štíhlé, jako jsme my ...

O půl páté vyrážíme dál přes město **Guru Humorului** na **Voronet** a přitom již nám dělá Petr doprovodný vůz, protože dle domluvy přijel a potkal nás. Ujeli jsme dnes na kolech 60 km, v docela slušném terénu. **Klášter Voronet** je z roku 1488 a freska na západní straně, znázorňující **Poslední soud**, je považována za jednu z nejúžasnějších na **Bukovině**. Na straně severní je kniha **Genesis** a na jižní **Ježíšův rodokmen**. Prostě nádherné malby, sedíme a kocháme se vším, co dokázali lidé vytvořit. Po návštěvě kláštera už jen přejedeme autem do našeho apartmánu **Luxor**, večer zajdeme na pivo do restaurace (opět jen lahvový Tuborg za 5 LEI) a nakonec na pokoji plánujeme další cestu. Zítra totiž vyrážíme na Ukrajinu, kde již samotný přejezd přes hranice bude určitě zážitek.

Ještě se na závěr pobytu v Rumunsku zmíním o místní měně. Používají LEI, často označované jako RON a měnili jsme je v kurzu 4,2 LEI za 1 €, což vychází cca 6 Kč/1 LEI. Ceny jsou zde docela srovnatelné nebo někdy nižší než u nás (1 lir benzínu stojí 5,5 LEI, pivo se pohybuje od 2 LEI nahoru, kafe z automatu stálo 1 LEI, stejně jako pohledy, vstupy do klášterů kolem 3 LEI, poplatek foto 6 LEI).

Středa 28.9.2011

Vyjeli jsme po deváté hodině ranní směrem na Ukrajinu na přechod Ulma. Bohužel po více jak hodině jízdy, kdy posledních 5 km jsme jeli po šotolině a byli jsme asi 2 km před hranicí, zjistíme, že přechod je „zakrytý“.

Druhý přechod přes **Siret** za další hodinu a půl už je ten správný a začne naše hraniční anabáze.

Pasy i prohlídka obsahu auta projdou rychle, poslední kontrolor má problém, že auto je v technickém průkazu zapsané jako nákladní.

Po delších diskusích zjistíme že pokud je auto nákladní musíme zaplatit 1 € (ale celník si to musí ověřit v počítači). Navíc přestane fungovat síť do **Kijeva** a pak ještě elektřina, tak čekáme.

Naštěstí si docela rozumíme a povídáme o životě v našich republikách. I když nejde proud, celník změkkl a tvrdí že nic platit nebudeme. Je jasné, že nám ani o 1 € nejde, přesto musíme čekat než bude fungovat počítač.

Přes všechny tyto úsměvné problémy po hodině opouštíme hranice a vjíždíme do Ukrajiny.

Ohlédnutí za návštěvou Rumunska

Lidé jsou zde docela v pohodě a neviděli jsme ani moc Romů, naopak hodně děvčat jsou blondýny. Domluvit se dá německy, anglicky a samozřejmě francouzsky (což je řeč dost podobná rumunštině).

Ještě je zde především na venkově rozšířené hospodaření, má to však své kouzlo a romantiku, bohužel asi i zde toto vše bude brzy zničeno vyvíjející se civilizací.

Hodně se nám tu líbilo a návštěva (i když krátká) stála rozhodně za to ...

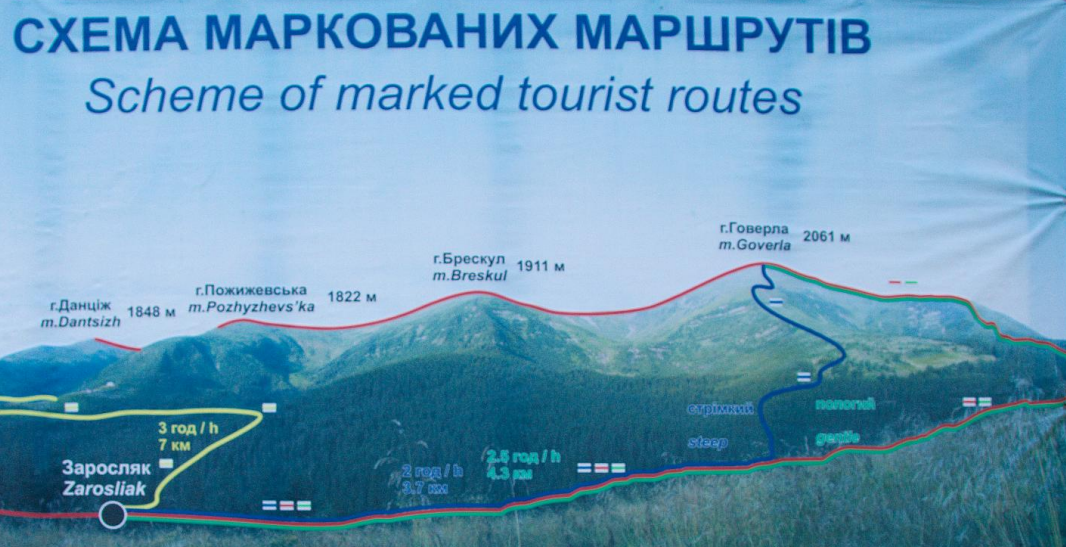
Cesta po Ukrajině zpočátku v pohodě a v městě **Storožinec** měníme v bance eura za hřivny, dáme si kafe a nakoupíme chleba a vodku. Z banky máme zážitek, kde nám napřed nechtějí vůbec vyměnit EURA, protože je můžou měnit podle nového nařízení jen majitelé ukrajinského pasu. Po půlhodině dohadování a vyplnění speciálního certifikátu odcházíme s 1597 hřivnami za 150 euro. 1 hřivna tak vychází na 2,30 Kč. Pro zajímavost presso (káva) stojí 4,5 hřivny, chleba 2,5; vodka litr 40, pivo 4 ... takže fakt příjemné ceny. ☺

Jak jsem již psal prvních více jak 130 km bylo docela v pohodě, jízda plynulá a sem tam díra. Jakmile jsme přijeli k horám a jeli kolem řeky, cesta téměř všude po loňské povodni zmizela a jedeme téměř krokem po kamení, štěrku, navážce, plno děr, no prostě hrůza. Ujeli jsme dnes nakonec 300 km a po šesté večer dojeli pod horu **Hoverlu**. Ráno po osmé hodině jdeme nahoru a po návratu chceme jet odpoledne směr na **Solotvino** a případně **Koločavu**.

Dnešní státní svátek Svatého Václav jsme oslavili pod nejvyšší horou Ukrajiny **Hoverla** (2061 m.n.m.), na kterou zítra ráno vyrážíme. Seděli jsme v chatě u televize a popíjeli místní pivo a samozřejmě vodku. Ubytování jsme si domluvili u průvodce Národního parku Jury za velmi příjemnou cenu 300 hřiven (asi 690 korun) za celou nově postavenou chatu.

Máme každý svůj pokoj, obývací s televizí a satelitem, vybavenou kuchyň, sprchu ... no prostě super.

Jurova chata:

300 HRV za chatu = 75 HRV za osobu
a to je 7 € za osobu (172 Kč za osobu)

Čtvrtek 29.9.2011

Hoverla (ukrajinsky Гора Говерла (Hoverla), rusky Говерла (Goverla) je hora nacházející se v pohoří **Čornohora** a zároveň nejvyšší bod Ukrajiny. Nachází se v **Karpatech** na hranici Zakarpatské a Ivano-frankivské oblasti.

Zpráva z vrcholu:

Je přesně 12,30 místního času a jsme na Hoverle ve výšce 2061 metrů.

Výhled není žádný, protože je mlha, fouká, teplota je kolem 7 stupňů Celsia. Výstup 3,7 km jsme zvládli pohodlně za 2 a čtvrt hodiny, dolů jdeme po delší, červené značce.

V letech **1918 až 1938** byla **Hoverla** na hranici Československa a Polska. Dodnes jsou zde zachované a dobře viditelné některé hraniční kameny Československé republiky, které také cestou míjíme.

Hlavním cílem dnešního dne byl výstup na nejvyšší horu Ukrajiny – **Hoverlu**, jak říkají místní **Goverlu** (2061 m n.m.). Jak jsem psal přímo z výstupu, byli jsme na místě asi o půl jedné, bohužel byla mlha, foukal vítr a nebylo vůbec vidět do okolí, takže nahoře jsme se ani moc nezdrželi a raději rychle začali klesat dolů. Začneme, ale po pořádku, tedy ranním výstupem. Protože jsme spali již za vstupní bránou do parku u průvodce Jury, nemuseli jsme již čekat, až nás do parku pustí. Je zde totiž povolený vjezd za 20 hřiven na hlavu od 8 ráno do 14 odpoledne. Cesta na výstup na **Hoverlu** začíná na parkovišti s penzionem **Zarosliak**, které je od brány vzdálené 8 km.

V autě jsme svezli pár Kijevanů, se kterými si povídáme o životě na Ukrajině a u nás. O čtvrt na jedenáct pak vyrazíme po modré značce strmější cestou. Jdeme nejdříve lesem, ten se změní pouze na kleče a závěrem se jde po polonině. Přesto lze výstup hodnotit jako příjemný a za dvě hodiny jsme nahoře. Dolů sejdem po delší, ale méně strmé červené značce, takže za dvě a půl hodiny jsme dole. A to jsme si dali přestávku na svačinu.

Celkem jsme ušli necelých 9 km, převýšení z parkoviště je cca 800 m. Jako naschvál odpoledne zmizí mraky kolem vrcholu, tak si kopec aspoň vyfotíme zdola. Ve tři hodiny vyrážíme dál.

Druhým cílem dnešního dne bylo přiblížení k obci **Solotvino**, takže nakonec zůstaneme asi 40 km daleko ve městě **Rakhiv**. Nejdříve si projdeme centrum města, které není příliš vzhledné a pozůstatky socialismu jsou vidět na každém kroku.

Ubytování jsme našli podle knižního průvodce ve **Smerekově chatě**, což je komplex dvou dřevěných budov. Pan Vasiliij nám ukázal pokoje, jsou pěkné, pro dva, s koupelnou, televizí a je tu i WiFi Internet. Cena 11 euro za každého je super.

Večer jsme vyrazili na večeři do pizzerie a dali si samozřejmě tradiční boršč.

Jako druhý chod následovaly varenyky a carskie pelmeně. Doplnění pivem Oboloň jsme před desátou vyrazili na pokoj, kde jsme opět zkusili další druh místní vodky. Tentokrát *Karpatskoj Gorilku* a nejrozšířenější značku *Nemiroff – medova s percem* (medová s feferonkou). Jsou moc dobré obě.

Ještě ceny z pizzerie:

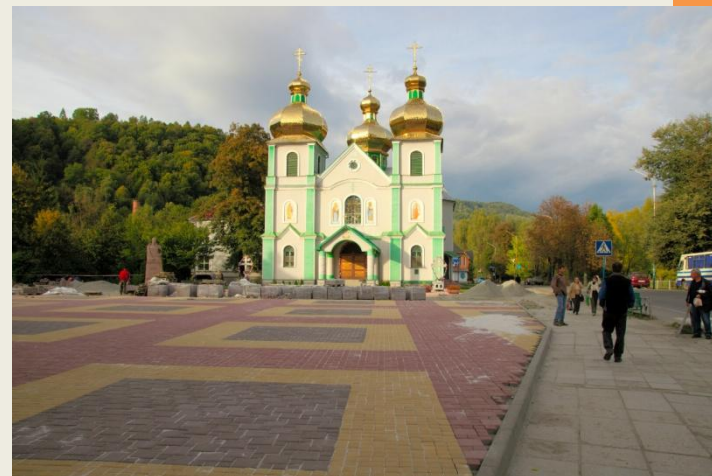
boršč: 10 hřiven (23 Kč)

pelmeně: 15 hřiven (34 Kč)

varenyky: 18 hřiven (41 Kč)

točené pivo: 6 hřiven (14 Kč)

Máme za sebou další krásný den naší expedice, zítra jedeme přes **Solotvino** (solné jezero a důl) do **Kolčavy** (Nikola Šuhaj loupežník).

Pátek 30.9.2011

Po snídani a tradiční ranní kávě jsme vyrazili na „rynok“ neboli místní tržnici, která je hned vedle domu našeho hostitele. Chceme koupit místní tradiční špek, zvaný „salo“. Tržnice je zajímavá, dá se zde koupit vše od dílů na kolo přes ovoce, ryby, textil, maso, kořalku až po salo. Libor vyzkouší kvalitu a kupujeme. Ještě za 2,5 hřivny (6 Kč) koupíme kilo rajčat, já si koupím ponožky za 5 hřiven (12 Kč) a pak jsme se už rozloučili a vyrazili dál.

Asi za hodinu jsme přijeli do obce **Solotvino**, jak píšou na ceduli Slatina. Po chvilce bloudění jsme našli areál slaného jezera, s množstvím chatek a restaurací.

Už je ale po sezoně, přesto nás jedna paní chce zkasírovat o 30 hřiven. Zajdeme k ní do restaurace dáme 4 kávy a 3 piva. Při placení chce 40 hřiven, a když jí nechám 50 strašně se diví jak moc jsme ji přeplatili (celých 23 korun) ...

Následuje koupání v solném jezeře, které bylo velmi veselé a zajímavé.

I když je voda v tomto období již studená, stojí za to si lehnout a na hladině číst noviny.

Opravdu voda krásně nadnáší a když se nedostanete do **Izraele** k **Mrtvému moři**, zajedte si sem, výsledek je stejný.

Po druhé hodině pak vyrážíme směr **Koločava**. Navigace nás vede a my jí věříme. Cesta je nejdříve pěkná, pak slušná, následuje ukrajinská a nakonec tankodrom, který je mnohem horší než cesty v Albánii. To už se snad nedá nazvat ani cestou, je to spíš jen pro traktor nebo džíp a každá naše polní cesta je lepší. Přesto zde žijí lidé, mají tu obchody, školy, vesnice jsou dlouhé několik km. O půl šesté jsme zjistili omyl a vracíme se zpět. Za další 2 a čtvrt hodiny ujedeme 25 km a protože se začíná stmívat, zůstaneme v obci **Dubovo**, kde se nás u cesty ujme česky mluvící paní Olga.

Asi to byla náhoda, ale máme k dispozici vlastně celý dům, každý svůj pokoj, no prostě luxus. S paní si povídáme česky, dělala s manželem 10 let u nás, kde má ještě firmu a díky odřikání mohli postavit tento dům a žít si slušně. Noc nás tu přijde na 10 euro na osobu, čímž se ještě potvrzuje, že tak levné a komfortní ubytování jsme během žádné expedice ještě neměli.

Následuje večerní točené pivo v moderní restauraci, posezení při vodce a salámu na apartmánu a plán na poslední den. Ceny byly tokovéto: ukrajinské 1517 za 9 hřiven (21 Kč) a ruská baltika za 6 hřiven (14 Kč), slané sušené rybičky za 10 hřiven (23 Kč),

Vypouštíme Koločavu, bídy ukrajinských vesnic jsme si dnes užili dost, a vyrazíme raději na blízkou **Apeckou poloninu**. Měl by to být krásný přírodní zážitek na závěr naší cesty. Ráno nás navíc čeká polévka od paní Olgy.

Stránky ubytování, které můžeme turistům jen doporučit jsou www.hotel-fortuna.com.ua

Sobota 1.10.2011

Jak paní Olja večer slíbila, tak ráno na půl devátou přinesla polévku. Vlastně je už půl desáté kijevského času, podle kterého se tady však neřídí. Uvařila nám opravdu dobrý vývar s knedlíčky a jako základ před pěší túrou přišel vhod.

Paní domácí nám nabídla také zapůjčení čtyřkolek (200 hřiven za hodinu) nebo zavezení džípem aspoň kus cesty.

My však hrdě trváme na svém, že těch 8 km (jak tvrdila) na poloninu, zvládneme pěšky.

Koupíme ještě chleba (za 4 hřivny ... to je asi 9 Kč), Olga nám ukáže směr a ještě asi 500 m vyjedeme autem.

A vyrážíme do kopců Apecké poloniny ...

Pak už se silnice tak zhorší, že raději vyrazíme pěšky. Zpočátku cesta stoupá vesnicí, pak jsou již jen boudy pastevců a nakonec jen louky. Stále kopírujeme polní cestu, která vede až na nejvyšší bod **Apecké poloniny** 1512 m.n.m. Výhled je opravdu nádherný, klid přeruší jen zpěvy ptáků nebo kroužícího sokola. Vrchol je však stále daleko a jak jsme později zjistili podle Petrovy „chytré krabičky“ byl určitě vzdálený skoro 15 km a ne 8. Po docela drsném stoupaní lesem vylezeme do kopce, kde jsou již jen traviny a kupodivu lány borůvek. Jsme na polonině ve výšce 1328 m n.m., na vrchol je to určitě ještě více jak hodinu stoupaní. Protože je skoro půl druhé a chceme včas vyrazit na cestu domů, sedneme si, dáme svačinu, fotíme a kocháme se okolní krásou a vnímáme absolutní klid. Dokola jsou další poloniny, v pozadí ukrajinské **Karpaty**, vlevo rumunské a kdesi dole město **Dubovo**. Cesta dolů je již rychlejší a za 2 hodiny jsme u auta. Unaveni ale spokojeni s výkonem i tím co jsme viděli. Ušli jsme za 5 hodin 19 km s převýšením 750 m. Uvařili jsme si ještě polévku a kafe, u paní Olgy ve stánku dali poslední točené pivo **Oboloň** (Libor bude řídit takže ten jen kafe), nakoupili samozřejmě nějakou vodku domů a rozloučili se. Paní Olga nám každému ještě dala jako pozornost dárkové balení vodky. Opravdu milá paní, kromě stánku s občerstvením měla ještě obchod s dětským oblečením a hračkami, na požádání nám vyměnila eura za hřivny, no prostě podnikavá žena. Když někdy vyrazíte do této oblasti ptejte se na Olju a Jaroslava Rebar, se vším rádi poradí. V 17:45 startujeme, čeká nás dlouhá cesta domů. Na radu paní Olgy, která si volala s manželem do Čech, pojedeme přes Maďarsko. Silnice je ještě asi 20 km dost špatná, pak se zlepší a nakonec jsme asi 140 km na přechod Lužánka za městem Berehovo zvládli za 2 a čtvrt hodiny. Ještě zmíním tankování. Většinou v menších městech nelze platit kartou, po hlavní cestě na **Mukačevo** je řada dobře vypadajících benzinek, my jsme použili Lukoil. Cena nafty je kolem 9,50 hřiven což odpovídá asi 22 korunám – velmi příjemné. Kontrola na hrájících proběhla nad očekávání dobře a na každé straně nás zdrželi asi půl hodiny. Přiznali jsme nějaký alkohol (z Ukrajiny lze vyvézt 1 litr na osobu), Petr ukázal Ukrajincovi léky, oznámili, že jsme turisté, odkývali naše jména a byli jsme vpuštěni opět do „Evropy“. Je devět hodin večer našeho času. Nyní nás už čeká jen cesta skoro téměř po dálnici, která by měla začít asi 40 km za hranicí. Domů to máme něco přes 700 km, takže někdy nad ránem bychom měli dorazit ... Týden utekl jako voda, bylo to příjemné aktivní zpestření pracovních dnů. Poznali jsme další národy, viděli řadu památek, nádhernou, často panenskou přírodu, ale také nepříliš lehký život místních lidí. Splnili jsme si také jakousi národní povinnost a navštívili část země, která byla dříve součástí naší republiky.

neděle 2.4.2011

Přijeli jsme ráno po šesté hodině domů.

Z hranic od Ukrajiny jsme ujeli 718 km za 7 hodin.

Ukrajinská republika získala nezávislost roku 1991 po rozpadu Sovětského svazu; zároveň je zakládajícím členem Společenství nezávislých států.

Ukrajina je unitární stát, který se dělí na 24 oblastí, 2 města se zvláštním statusem (Kyjev a přístav Sevastopol) a autonomní republiku Krym.

Tzv. Oranžová revoluce na konci roku 2004 přinesla obrat v ukrajinské politice; na rozdíl od spíše „proevropské“ západní části je však východ a v menší míře i jih kulturně a politicky orientován spíše na Rusko.

Rumunsko, Ukrajina 2011

Popis trasy z naší expedice č.6. ve dnech 23.9.-2.10.2011

1. -2. den - 23.9.-24.9. ZR - Vadu Isei (autem) 911 km – asi 11:54 hod

2. den odpoledne - 24.9. (autem) 112 km – asi 1:31 hod
ubytování Ana apartman (2 noci, 10 € na noc)

3.den - 25.9. - údolí Isy (na kole) 86,8 km – asi 1:34 hod

4.den - 26.9. - Vadu Isei - Marginea (autem) - 328 km – asi 4:50

ubytování - Pension Luxor *** 2 noci, 300 LEI (1x se snídaní) = 9 € na noc http://www.luxor-marginea.ro/index_en.php

5.den - 27.9. - Marginea - Voronet (na kole) 49,0 km – asi 53 minut

5.den odpoledne - 27.9. Voronet - Marginea (autem) 67,2 km – asi 1:12 hod

6.den - 28.9. - Marginea - chata pod Hoverlou (autem) 310 km – asi 4:59 hod

Brána před Hoverlou

ubytování - Chata "U Jury" (1 noc, 75 Hřiven = 6,5 € na osobu)

Hoverla - 2061 m.n.m. Nejvyšší hora Ukrajiny

7. den - 29.9. - dopoledne - brána - Zarusliak (autem) 8,0 km – asi 9 minut

7. den po obědě - výstup na Hoverlu a zpět (pěšky)

7. den - 29.9. odpoledne - Zarusliak - Rakhiv (autem) 79,6 km – asi 1:13 hod

ubytování - Smrekova chata, 1 noc, 11 € na osobu

8. den - 30.9. - dopoledne - Rakhiv - Solotvino (autem)

8. den - 30.9. - odpoledne Solotvino - Ruská Mokrá - Dubovo (autem) 178 km
asi 2:59 hod

ubytování - apartmán "Hotel Fortuna" 1 noc, 10 € na osobu (s polévkou),

<http://www.hotel-fortuna.com.ua/ukr/index.php>

9. den 1.10. - pěší túra k Apecké polonině (pěšky, stejně zpět)

Vrchol Apecké poloniny (1512 m.n.m.)

9.-10.den - 1.-2.10. - Dubove - Žďár (autem)

10. den - 1.-2.10. - Dubovo - ZR (autem, cesta zpět) 919 km – asi 10:31 hod

Rumunsko, Ukrajina 2011

Popis a náklady naší expedice č. 6

1. -2. den pátek – sobota 23. – 24.9.

Žďár nad Sázavou – Velké Meziříčí – Bratislava – Budapest – Debrecen – Satu Mare – Sapanta – Sighetu Marmatiei – Vadu Izei

Ujeto: 900 km

Odpoledne Vadu Izei – Berbesti – Budesti – Surdesti – Plopis – Baia Sprie – Desesti – Berbesti – Vadu Izei

Ujeto: 120 km

Poplatky: Dálniční známka SK – 7 €, Vigneta Maďarsko na 7 dní 8,5€, Vigneta Rumunsko – 6 €

Památky: Hřbitov Sapanta 1€/os. vstup, 4 LEI kamera, vstup mistr Pop 2,5 LEI/os.

Ubytování: Penzion Ana 10 €/os.

3. den neděle 25.9.

Kolo: Vadu Izei – Glod – Barsana – Stramtura – Barsana – Vadu Izei

Ujeto: 90 km

Ubytování: Penzion Ana 10 €/os.

4. den pondělí 26.9.

Vadu Izei – Barsana – Stramtura – Salistea de Sus – Borsa – průsmyk Prislop – Pojoráta – Sadova – Moldovita – Sucevita – Marginea

Ujeto: 251 km

Poplatky: parking Sucevita 4 LEI

Ubytování: Penzion Luxor 10 €/os. se snídaní (<http://www.hotel-fortuna.com.ua/ukr/index.php>)

Památky: klášter Sucevita 3 LEI/os. vstup, 6 LEI foto

5. den úterý 27.9.

Kolo: Marginea – Solca – Partesti de Sus – Plesa – Manastirea Humorului – Gura Humorului – Voronet

Ujeto: 60 km

Auto: Voronet – Gura Humorului – Patinoasa – Partesti de Sus – Marginea

Ujeto: 59 km

Památky: klášter Humor 3 LEI/os. vstup, 6 LEI foto, klášter Voronet 3 LEI/os. vstup, 6 LEI foto

Ubytování: Penzion Luxor 8 €/os.

Rumunsko, Ukrajina 2011

Popis a náklady naší expedice č. 6

6. den středa 28.9.

Marginea – Vicovu de Jos – Brodina – Ulma – Vicovu de Sus – Vicovu de Jos – Radauti – Siret – hranice Ukrajina – Storožinec – Verkhovina – parkoviště pod Goverlou

Ujeto: 299 km

Poplatky: vstup do národního parku 20 HRV/os.

Ubytování: chata u Jury 300 HRV/chatu = 75 HRV/os. = 7 €/os.

7. den čtvrtek 29.9.

Auto: Chata U Jury – parkoviště u Ubytovny Zarusliak – Vorochta – Rakhiv

Ujeto: 89 km

Pěšky: 9 km

Poplatky: parkoviště Zarusliak 10 HRV

Ubytování: Rakhiv – Smerekova chata 45 € = 11,25 €/os.

8. den pátek 30.9.

Rakhiv – Solotvino – Dubovo – Ust' Čorna – Ruská Mokrá – Dubovo

Ujeto: 172 km

Ubytování: Dubovo – Penzion Olga Bebarová 40€ = 10 €/os. s polévkou

9. – 10. den sobota, neděle 1. – 2.10.

Pěšky: Dubovo – Apecká polonina 19 km

Auto: Dubovo – Vinogradovo – Vilok – Berehovo – hraniční přechod Lužánka – Nyíregyháza – Budapest – Bratislava – Brno – Velké Meziříčí – Žďár nad Sázavou

Ujeto: 895 km

Poplatky: Vigneta Maďarsko 8 €, dálniční známka Slovensko 7 €

Památky: 659 Kč = 165 Kč/os. = 7 €/os.

Ubytování: 6473 Kč = 1618 Kč/os. = 66 €/os. za 7 nocí t.j. průměrně 9,5 €/os. = 231 Kč na noc/os.

Nafta Tranzit: 7815 Kč = 1954 Kč/os. = 80 €/os., čerpáno cca 250l za prům. 31 Kč/l, spotřeba 9l/100km

Celkem náklady na jednoho: 4751 Kč + útrata cca 700 Kč + vlastní nákup na cestu cca 500 Kč = **cca 6000 Kč/os. = 245 €/os.**

kompletně za celý výlet

Poznámka – kurzy měn:

1 € = 24,50 Kč

1 \$ = 19,50 Kč

1 LEI (RON) = 5,80 Kč

1 HRV (hřivna) = 2,30 Kč

Mapa Rumunska

Poprvé jsme byli v Rumunsku při naší **expedici č. 2 Banát 2007**, kdy jsme na kolech jezdili po českých vesničkách (více na www.cesticky.info). Podruhé jsme se vrátili do Rumunsku při 6. expedici v roce 2011, kdy jsme navštívili oblast **Maramureș** a **Bukovinu**.

23.9.2011 20:00 – 2.10.2011 6:00
Vadu Isei – Marginea – Hoverla – Zarusliak
Rakhiv – Solotvino - Dubovo

autor: petr.jelinek@cesticky.info
web: www.cesticky.info

Expedice č. 6 - Rumunsko, Ukrajina 2011

Zápisky z jednotlivých dnů na svůj web zasilal Rost'a (a jsou použity v tomto cestopise).

Fotil a tento cestopis po večerech vyráběl Petr Jelinek, kterou naposledy aktualizoval dne 2.3.2012 © a umístil ji na svůj web: www.cesticky.info